

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier senige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De reder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De wec Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De wonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De enzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

In den Sneeuwstorm

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

IN DEN SNEEUWSTORM.

I.

De kostschool « Beukenhof » bij Canterbury, in Engeland, telde talrijke leerlingen. Over 't algemeen waren de jongens er gaarne, want ze genoten veel vrijheid. Zoo mochten de ouderen dikwijls alleen gaan wandelen. Ook stond de bestuurder toe, dat groepjes op een plein speelden, dat te midden van het dorp lag. Men had dus het gevoel niet, opgesloten te zijn.

Maar wie zich niet goed gedroeg, verloor voor een tijd die vrijheid. De jongens moesten toonen dat ze vertrouwd konden worden.

Zoo had Jim Belser reeds menigen keer verbod gekregen buiten de kostschool te gaan. Hij was een wilde knaap, die dikwijls leelijke karaktertrekken vertoonde. En de leeraren hadden veel last met hem. Soort zoekt soort... Aldus had Jim eenige kamaraden, die al niet veel beter wa-

ren dan hij, en over wie hij dan nog macht bezat, omdat hij zooveel durfde.

Aan een der leeraren had Jim Belser een grooten hekel. Hij zei altijd, dat hij mijnheer Frater niet kon luchten of zien. Hij noemde hem den « beer » omdat die leeraar een wat norsch uitzicht had, en streng was.

Ja, streng was mijnheer Frater, doch steeds rechtvaardig. En hij gaf uitstekend les.

Zijn vrouw was gestorven en hij woonde buiten het dorp met zijn achttienjarige dochter Jenny.

Mijnheer Frater was somber geworden nadat zijn twintigjarige zoon Fred den verkeerden weg was opgegaan, het huis verliet, een jaar geleden, en niet meer van zich liet hooren. De vader verweet zich zelf, dat hij te zwak was geweest voor zijn jongen. Daarom eichte hij op school van de leerlingen, die hem toevertrouwd waren en die hij tot goede jongelingen wilde opvoeden, stipte plichtsbetrachting.

Zekeren middag was Jim Belser door mijnheer Frater gestraft geworden. Hij kende zijn les niet en zei brutaal, dat mijnheer Frater hem te veel werk had opgegeven.

Hij moest een uur nablijven in de klas en wrokte daarover.

— Ik wilde, dat ik den beer zijn getreiter eens betaald kon zetten, zei hij 's avonds tot zijn

vriend William Benson. Ik haat dien vent... Hij heeft een pik op mij. Altijd zal hij mij een der eersten ondervragen. En ik mag mijn hoofd niet omdraaien of ik krijg een uitbrander.

**

Den volgenden dag was Jim Belser met zijn groepje aan 't voetballen op het groote dorpsplein. Ze schopten den bal zoo maar wat heen en weer.

— Daar komt de beer, zei William Benson.

— Ja, waarlijk... En nu zal ik hem eens een loer draaien! sprak Jim Belser! Ge zult lachen!

— Wat wilt ge doen?

— Ge zult het wel zien... Leg den bal eens vóór mijn voeten!

William deed het en ook een derde, Bob Spencer, naderde nieuwsgierig. Wat zou Jim nu durven? Deze liet den bal wat rollen, percies of hij gewoon aan het spelen was. Maar toen mijnheer Frater naderbij kwam, gaf Jim den bal een forschen trap en mikte tegelijk zoo behendig, dat de bal met kracht in het gezicht van den leeraar terecht kwam.

Mijnheer Frater kreeg zulk een schok, dat zijn hoed afrolde en hij bijna achterover tuimelde. Jim, William en Bob lachten luid. De andere

jongens keken verschrikt toe. Een politieagent die op het plein stond, hoorde dat lawaai, zag wat er gebeurde en stapte naderbij. Jim, William en Bob liepen als echte lafaards weg.

Mijnheer Frater had een bloedneus. Hij herstelde zich van zijn schrik en zette zijn hoed op. Dan hield hij zijn zakdoek aan de neus.

— Mijnheer, wat hebben die wilde jongens nu uitgehaald? vroeg de agent.

— De bal kwam in mijn gezicht terecht...

— Ge zijt gewond?

— O, het is niet erg...

— 't Is wel een dom ongeluk, maar kent gij de jongens?... Dan zal ik hun naam opschrijven...

— O, laat dat maar! hernam mijnheer Frater. Het zijn leerlingen van onze school en we zullen het geval daar wel onderzoeken...

— 't Is zooals gij het wenscht...

Mijnheer Frater begaf zich naar huis. Het bloeden hield spoedig op, maar het gansche gezicht deed pijn.

De leeraar had verdriet ook. Hij wist, dat Jim Belser met opzet den bal naar hem geschopt had. En twee anderen vonden er plezier in, dat ze zoo schaterden...

— En elken dag sloof ik me af, om die knapen te onderwijzen en op te voeden, zei de heer Frater bij zich zelf. Wat helpt het. Jim Belser

heeft een slecht karakter. Ik zal nog andere middelen moeten zoeken om hem te beteren... O, God geve, dat hij niet op den verkeerden weg geraakt, zooals mijn Fred...

Mijnheer Frater kwam thuis, een villa in een hof. Zijn dochter Jenny wachtte hem met de thee. Ze deed zoo haar best om vaders leven op te vroolijken. Maar haar broer Fred had een zwaren druk over beiden gelegd. Dikwijls schreide Jenny om den verdoolde; die vroeger hier met slechte kamaraden naar de herberg ging, daar dronk en speelde, vader bestal om aan geld te geraken en eindelijk weg vluchtte, daar hij veel schuld had en dit niet durfde te bekenen.

Mijnheer Frater had die schulden betaald en in een paar dagbladen van Londen een advertentie geplaatst: « Fred, keer terug, en alles zal u vergeven worden ». Doch Fred liet niets van zich hooren. En zoo verliep een jaar van smart.

— Vader, zijt ge daar? Kom maar vlug in de kamer. De kachel brandt heerlijk en de thee is klaar, zei Jenny, toen de heer Frater zijn woning binnen trad.

Zijn pantoffels stonden gereed bij zijn zetel. Jenny zorgde zoo goed voor haar vader. Maar toen deze in de kamer stond, schrok het meisje:

— Vader, uw gelaat is zoo rood en gezwollen, zei ze ontsteld.

— Ja, kind... Op het plein kreeg ik een voetbal in mijn gezicht.

— O, die woeste jongens! Zien ze dan niet uit? De politie moest dat wilde spelen op straat toch verbieden.

— Haal wat water... ik zal me wasschen, zei de heer Frater.

Mijnheer Frater wiesch zijn gezicht, dat verlichtte hem wat. Maar toch was het later weer of het gelaat gloeide als vuur. En 's avonds voelde de leeraar zich koortsig.

Hij had aan Jenny niet gezegd, dat Jim Belser opzettelijk den bal naar hem had geschopt. Hij wilde dit verzwijgen.

II.

De laffe jongens waren dus van het plein gevlucht, toen de politieagent nader kwam. In een zijstraat bleven ze staan.

— Ik moet er nog om lachen, zei William. Maar Jim, hoe durfdet ge het?

— Wel, toen ik den beer daar aan zag komen, kreeg ik opeens het plan, om hem den bal eens flink in zijn tronie te schoppen. En ik heb goed gemikt, he? Vlak in zijn snuit! Hij rolde haast achterover.

— Maar hoe zal dat morgen afloopen? vroeg

Bob Spencer. De beer heeft u voorzeker herkend.

— Misschien niet! Hij zal wel duizend sterren gezien hebben en we waren vlug weg... Maar ik heb er wel wat straf voor over. Ik heb me eens prachtig gewroken over al zijn getreiter.

De jongens gingen terug naar school. Ook de anderen van hun groepje kwamen. Die keurden Jim's daad af. Mijnheer Frater had tot hen niets gezegd.

Sommige leerlingen, die het gebeurde vernamen, verweten Jim zijn gemeenheid.

Den volgenden morgen verscheen mijnheer Frater niet op school.

Jenny kwam aan den bestuurder zeggen, dat haar vader ongesteld was. Ze deelde de oorzaak mee, maar ze wist nog niet, dat men opzettelijk den bal naar haar vader had geschopt.

— Ge moet den beer nog al leelijk geraakt hebben, zei William tot Jim. Hij is er ziek van...

— O, hij zal een neus hebben als een komkommer en zich niet op school durven vertoonen...

— Hij schijnt u toch niet verklapt te hebben bij den bestuurder...

— O, hij heeft geen tijd gehad om me te herkennen...

Jim merkte, dat veel leerlingen hem nijdig aankeken.

— 't Kan me geen zier schelen, beweerde hij.

Mijnheer Frater bleef drie dagen afwezig. Hij had veel pijn geleden.

Zijn gezicht was nog wat gezwollen, toen hij op school kwam.

Hij had lang over het geval nagedacht, om te beslissen, hoe hij nu moest handelen. Hij wilde afwachten, of Jim Belser berouw zou toonen. Dan kon hij eens met hem spreken.

Jim meende, dat de leeraar hem niet herkend had en keek zelfs uitdagend naar hem, toen de heer Frater achter zijn lessenaar plaats nam.

— Hij heeft geen spijt, dacht de leeraar. Dan moet ik streng optreden.

Hij wilde dit niet doen, zonder den bestuurder. En na de klas vertelde hij dezen, wat er op het plein gebeurd was.

De bestuurder was zeer verontwaardigd.

— En ge zijt overtuigd, dat Jim Belser dat opzettelijk gedaan heeft? vroeg hij.

— O ja... dat zag ik nog juist. Maar gij kunt zijn kamaraden ondervragen. William Benson en Bob Spencer. Ik deel u het geval mee, omdat Jim Belser werkelijk eens streng aangepakt moet worden; anders loopt het geheel met hem mis.

En mijnheer Frater dacht aan zijn eigen zoon Fred.

De bestuurder verzekerde, dat hij de zaak zeer ernstig zou behandelen.

Eerst riep hij Jim Belser bij zich.

— Vertel me eens, wat er op het plein is gebeurd, toen ge er aan het voetballen waart, zei hij.

— Mijnheer, we waren aan het spelen. Ik wilde den bal naar den overkant schoppen en trof mijnheer Frater, dien ik niet had zien aankomen... Ik kon er waarlijk niets aan doen.

— En hebt ge toen mijnheer Frater uw verontschuldigen aangeboden?

— Neen, mijnheer...

— Waarom niet? Dat was toch uw eerste plicht geweest...

— Ik was zoo verschrikt, dat ik weg liep.

— Moedig was dat niet. Wie een ongeluk veroorzaakt, moet tenminste hulp verleenen. Maar zegt ge wel de waarheid?

— Ja, mijnheer!

— Ge waart erg verschrikt... En toch hebt ge hard gelachen...

— Dat is niet waar, mijnheer...

— Van morgen is mijnheer Frater teruggekeerd... Hebt ge hem toen gezegd, dat het u speet?

— Neen, mijnheer...

— Drie dagen zijn er voorbij en uw schrik was dan toch over. Uw gedrag is zeer grof...

— Ik heb er niet aan gedacht, mijn spijt te betoonen...

— Nog eens vraag ik u, of ge de waarheid zegt? hernam de bestuurder streng.

— Ja, mijnheer...

— Ge hebt den bal niet opzettelijk naar mijnheer Frater geschopt?

— O neen, mijnheer...

De bestuurder ontbood dan afzonderlijk William Benson en Bob Spencer. En deze vielen al spoedig door de mand en bekenden, dat Jim wraak had willen nemen op den leeraar.

De bestuurder bracht dan het drietal samen. Jim kon het liegen niet volhouden. Plots werd hij brutaal.

— Mijnheer Frater treitert me altijd! riep hij uit. Hij heeft een pik op mij!

— Zwijg! gebod de directeur. Gij zijt een lastige leerling. Alle meesters klagen over u. Maar het wagen een leeraar zoo te behandelen, dat gaat waarlijk al te ver. Ge zijt een lafaard en ook een leugenaar... We zullen u eens streng onder handen nemen. Het wordt hoog tijd.

Om te beginnen kreeg Jim Belser verbod gedurende een maand de kostschool te verlaten! Voorloopig mocht hij niet voetballen. Elken namiddag zou hij onder toezicht van een meester

een uur in den hof wandelen. Daarna moest hij strafwerk maken.

William en Bob moesten een week binnen blijven.

Leerlingen, die vernomen hadden, dat Jim eerst zoo gelogen had en niet voor zijn daad durfde uitkomen, toonden hem hun minachting.

— Zoo ze hier denken me als een gevangene te behandelen, zijn ze leelijk mis, zei Jim tot William.

— Wat wilt ge dan doen? vroeg zijn kameraad.

— Me eenige dagen koest houden. Dan zult ge wel meer van me hooren! Maar ik ben geen kind meer, waarmee ze doen wat ze willen. Neen, dat zal niet waar zijn.

III.

Drie dagen waren voorbij gegaan.

Jim had zich onderdanig getoond. Mijnheer Frater behandelde hem gewoon als de andere leerlingen. Hij scheen geen wrok te hebben. Over het gebeurde op het plein, zei hij niets.

't Was avond en Jim lag te bed in de zaal, waar nog zes jongens sliepen.

Hij bleef wakker. Nu zou hij zijn plan uitvoeren. Hij wilde weg loopen.

Hij was op de kostschool geplaatst, omdat zijn vader, een officier, zich voor twee jaar naar Britsch-Indië had moeten begeven. Zijn moeder was mee, op aanraden van den dokter Twee zusters bevonden zich eveneens op een pensioonaat.

Naar huis kon Jim dus niet. Maar hij had te Londen een oom, die veel van hem hield, doch zelf zeer lichtvaardig was. Daarom had vader Belser zijn jongen niet aan dien oom willen toevertrouwen, ofschoon deze gaarne Jim in huis zou genomen hebben.

Nu wilde de knaap naar oom George toe.

— Oom zal me groot gelijk geven, dat ik me niet laat koejeneeren, zei hij bij zich zelf. Ik krijg bij hem een ander leven... En wat vader ook schrijft uit Indië, ik keer niet naar deze ellendige school terug, om me door den beer te laten treiteren. En ik wil niet meer de gezichten zien van al die brave fleemers, die huichelaars, welke me een lafaard noemen omdat ik Frater een loer heb gedraaid.

Jim wachtte nog een heelen tijd. En weer overdacht hij zijn plan.

Hij zou in den nacht de school verlaten en naar een station wandelen aan de overzijde van Canterbury. 't Was vier uur ver. Maar dat gaf niet. Hij wilde er morgen vroeg den trein voor Londen nemen. Hij had zakgeld genoeg.

Dichterbij op den trein gaan waagde hij niet, want het gebeurde wel, dat 's nachts een bewaker de ronde deed in de slaapzalen en deze kon zijn vlucht bemerken. Dan zou hij natuurlijk den bestuurder waarschuwen en en nog den tijd hebben om de naaste stations te laten bespieden. Jim wilde slim zijn.

De tijd viel hem lang. Hij was in te groote spanning, om door den slaap overmand te worden. Aan zijn vrienden had hij niets gezegd.

— Morgen ben ik gevlogen, dacht Jim. Dan kan de bestuurder razen en tieren... Hij weet niet, dat ik een oom heb. En Londen is groot. Oom George stuurt mij niet terug.

Eindelijk hoorde hij de klok, die in het torentje van de kostschool hing, twaalf uur slaan.

—Nu is het tijd, dacht hij.

Stil stond hij op en kleedde zich. Hij had zijn overjas en klak naar boven gesmokkeld. Telkens luisterde hij, en hij schrok als een leerling zich omdraaide of wat zwaar ademhaalde. Voor den bewaker, die in een afzonderlijk kamertje sliep, moest hij oppassen.

Jim was klaar. Zijn hart bonsde toch... Was hij maar buiten! Betrapte men hem, dan kreeg hij geen kans meer er nog ooit van door te gaan. Nu moest het lukken.

De deur van de slaapzaal stond open. Jim

hield zijn schoenen in de hand. Die zou hij buiten wel aantrekken.

Wat hoorde hij nu? Angstig bleef hij op de gang staan.

— 't Is de wind, zei hij bij zich zelf. Het waait sterk...

Zacht daalde hij de trap af. De treden kraakten niet. Hij kwam beneden. Er waren verscheidene buitendeuren. Maar allen bleken flink gesloten te zijn en de sleutels staken er niet op. Voor de ramen waren de luiken neergelaten. Doch in de gang was een venstertje zonder blinden.

Jim opende het. Met eenige moeite wrong hij er zich door. Nu stond hij op het plein, dat door een muur omgeven was. En de poort zou natuurlijk ook goed verzekerd zijn. Jim had echter al bedacht om door den hof te ontsnappen over de haag.

Brrr! wat was het koud! De felle wind blies tot op zijn huid. Maar als hij dadelijk flink door stapte, zou hij zich wel verwarmen. Hij geraakte over de haag en weldra stond hij op den dorpsweg.

— Saluut, gevangenis! Ik krijg een vroolijker leven, zei Jim. Ha, me een maand opsluiten en dan nog langer... Ik zal het treiterend gezicht van den beer niet meer zien.

De knaap worstelde tegen den wind in. Hij vond het toch akelig zoo alleen in den nacht.

Jim kende maar vaag den weg. Hij moest voorbij Canterbury, maar wilde die stad vermijden. Daar waren immers politieagenten op straat, ook 's nachts. En die zouden hem vragen, wat hij buiten uitvoerde, als ieder sliep. Hij mocht niemand ontmoeten.

Jim stapte snel door. Er viel iets nats op zijn gelaat.

— Sneeuw, zei hij. Dat is toch vervelend. Maar ik heb een dikke jas aan.

Weldra stoven de vlokken om hem heen en ze verblindden hem. Het wandelen werd moeilijker.

— Kom, kom, een beetje moed, morgen ben ik bij oom George als een vrij mensch! zoo bemoedigde hij zich zelf.

Hij kwam door een dorpje, dat in diepe rust lag. Jim benijdde de menschen, die daar in de huizen sliepen. Hij voelde zich al vermoeid.

Hij bereikte een tweesprong. Moest hij nu links of rechts? Er stond geen wegwijzer. Hij dacht na en trachtte zich de kaart voor te stellen.

— 't Is rechts, oordeelde hij, en sloeg die richting in.

Weer marcheerde hij een half uur. De wind joeg hem de sneeuw in het gelaat. Zijn jas werd met een dikke laag bedekt. Wat baatte het of hij

ze afschudde! Dadelijk was er een nieuwe vracht.
En hij werd nat.

Nogmaals kwam hij aan een tweesprong. Weer koos hij de rechterzijde. Nu en dan passeerde hij een hoeve. Soms begon een hond te blaffen. Dan schrok Jim en ging hij vlugger voort. Hij vreesde, dat er iemand op hem zou toeschieten en hem vragen, wat hij in den nacht op de baan uitvoerde. Zijn beenen begonnen echter als lood te wegen. Jim werd stilaan moedeloos, al zei hij tot zich zelf, dat hij volhouden moest.

Vroeg zou hij in Londen zijn en dan kon hij heerlijk slapen in oom's huis.

Weer bereikte hij een dorpje. Op het plein vereenigden zich vier wegen. Hier stond een wegwijzer, maar het leek wel een sneeuwkolom. De knaap kon dus niets lezen.

— Ik neem den middelsten weg, besloot hij. Ik zal toch aan een of ander station komen. 't Is eigenlijk hetzelfde, waar ik den trein neem, als ik maar ver genoeg van de school ben.

Soms bleef hij hijgend staan. Wat voelde hij zich al afgemat! En de sneeuw op den weg hoopte zich snel op, en bemoeilijkte het gaan.

Hij hield het nog een half uur vol, al sleepte hij zich voort. De weg viel niet meer te onderscheiden van het naastliggende land. Het was

één blanke vlakte. En de wind joeg de sneeuw op.

Plots voelde de jongen zich weg zinken. Hij schrok geweldig. Hij was in een gracht geraakt, en stond tot over de knieën in het water... Met moeite geraakte hij er uit.

O, wat verlangde hij nu naar zijn bed op school! Wat moest het heerlijk zijn onder de dekens! En hij zwierf hier uitgeput, koud en nat, huiverend in den fellen wind en de nijdige sneeuw.

Kon hij maar ergens binnen geraken! Hij sleurde zich zelf toch nog voort...

Daar zag hij een hut. Hij begreep, dat het een schaapskooi was, zooals er in Kent veel staan.

— Ik zal er rusten tot morgenochtend, besloot hij. En dan ga ik naar een of ander station. Ik ben nu toch ver genoeg weg.

Hij duwde de deur open en tastte rond. Er zou wel stroo liggen...

Eensklaps schrok hij vreeselijk...

— Wie is er daar? klonk het.

Jim gilte van angst.

Iemand knipte een licht aan.

— O, doe mij geen kwaad! smeekte de jongen.

— Waarom zou ik u kwaad doen? Ge zijt zeker ook een landlooper? Hier is stroo... Leg u

neer! Het is bar weer... Maar ge zijt nog een jongen... Wat doet ge nu buiten?

— Ik moet naar Londen.

— In den nacht...

— Ik had gisteravond den laatsten trein gemist...

— Van waar komt ge?

— Van Pelt...

— En we zijn hier vlak bij Pelt...

Zoo heette het dorp, waar de kostschool stond.

— Dat kan niet, hernam Jim verschrikt.

— Toch is het zoo...

— En ik heb al meer dan twee uur gewandeld, van Pelt weg.

— Dan zijt ge op den dool geraakt en hebt ge als in een cirkel gemarcheerd. Zoo iets gebeurt, als ge verkeerde wegen neemt. Leg u neer. We zullen morgenochtend wel eens verder praten.

Jim wilde rusten! Hij had het zoo koud en bibberde in zijn natte kleren. Hij voelde zich loom en stijf. O, lag hij maar in zijn bed op de school! En hij was er dicht bij. Zijn vlucht zou mislukken. Nu kon het hem niet meer schelen... Rusten en slapen!

Ja, door verkeerde wegen te nemen, was Jim teruggekeerd in de richting, vanwaar hij kwam

en hij had feitelijk in een cirkel rond Pelt heen gewandeld.

Hij sluimerde in. Ook de zwerver sliep. Maar na een paar uur, werd hij wakker en hoorde Jim ijlen. Hij betastte zijn gelaat, dat gloeide.

— Zeker een jongen, die op avontuur is, dacht de zwerver. Hij wordt ziek of is het al. Hij kan hier niet blijven... Dichtbij is een villa... ik durfde er gisteravond niet heen gaan, maar ik moet er dien knaap brengen. Hij ligt hier nat en koud... En ik zelf... och, zou ik het niet wagen? Ik ben er toch voor gekomen.

De landlooper maakte Jim wakker, die versuft vroeg, waar hij zich bevond.

— Ge zijt ziek, vriendje... ge moet met mij mee... ik zal u een bed bezorgen...

— Mijn gezicht is warm, maar mijn lijf zoo koud...

— Sta op en leun op mij. Ge moet warm in een bed. Ver is het niet.

De zwerver trok Jim overeind. Zwaar hing de knaap op hem. De vreemdeling sleepte hem mee. Weldra kwamen ze aan een villa.

— Het moet, mompelde de man en hij belde aan.

Na korten tijd werd een raam geopend.

— Wie is er daar? klonk een meisjesstem.

— Ik vraag u gastvrijheid voor een zieken jongen, antwoordde de zwerver.

— Wie zijt gij?

— O, ik zal dadelijk heen gaan... maar ik ontmoette een knaap, die zeker op den dool is geraakt en niet meer voort kan.

— Wacht even...

Een vijftal minuten verliepen. Toen blonk er licht door het venstertje van de deur, die geopend werd.

Daar stonden een oudere heer en een jonge dame. De zwerver duwde Jim vooruit.

— Ontferm u over dezen jongen, zei hij met een snik in de stem.

— Maar dat is Jim Belser, zei de heer, die den knaap opving, want deze dreigde te vallen.

— Hoe komt hij buiten de school? vervolgde de heer. Ha, ik begin te begrijpen... Zijn kleeren zijn doornat... We moeten hem te bed helpen.

De zwerver had zich achteruit getrokken.

— Man, waar wilt gij heen met dit weer? vroeg de heer van de villa.

— Ik zal in het schuurtje gaan...

— Kom liever binnen!

— Neen... neen... let niet op mij...

En de zwerver ging vlug heen.

Weldra lag Jim te bed. Een heer boog zich over hem. En de jongen had den indruk, of hij mijnheer Frater zag. Maar hij sluimerde in... Hij lag nu zoo heerlijk.

En ja, het waren mijnheer Frater en Jenny, de dochter, die aan zijn bed stonden. Jenny wist nu ook, wat er op het dorpsplein was gebeurd.

— O, vader, 't is de stoute jongen, die u den bal in 't gelaat trapte, zei ze.

— Ja, kind. Maar daar denk ik nu niet aan. Hij zal van school weg geloopt zijn en is dan zeker in den sneeuwstorm verdwaald. Die zwerver heeft hem ontmoet en hier gebracht en we zullen voor hem zorgen. Christus leert ons kwaad met goed te vergelden... Dat weet ge wel...

— Ja, vader...

— De jongen is uitgeput en koortsig. De rust zal hem goed doen.

— Wat gedroeg de man, die hem bracht, zich zonderling.

— Hij wilde ons geen last berokkenen... Hij zei, dat hij naar het schuurtje zou gaan. Maar daar is het ook bitter koud.

— Hij had zulk een bekende stem...

— Och kom, een zwerver... Maar ik ga eens in het schuurtje kijken. Ik kan hem een paar dekens brengen. Het is een gure nacht...

— Ge zult zelf kou vatten, vreesde Jenny.

— Neen, neen, ik duffel me warm in. Hij moet toch een man met een goed hart zijn, dat hij zich over den jongen ontfermt.

— Vreemd, dat hij hem hier brengt.

— Wel, het is het eerste huis van dezen kant van het dorp. Haal een paar dekens, Jenny. Ik zal de lantaarn aansteken.

Mijnheer Frater toonde weer zijn goed hart. Neen, hij was geen norsche beer, al lag er steeds een sombere trek op zijn gelaat.

Met Jenny ging hij naar de schuur. De zwerver lag er op eenige oude zakken. Hij richtte zich op.

— Man, hier zijn dekens, zei de heer Frater. Het is een koude nacht.

Jenny verhief haar lantaarn. De zwerver wilde zijn gelaat afwenden. Maar plots brak hij in snikken uit.

— Vader... Jenny! kreet hij.

— Fred... waarlijk gij zijt het, Fred, mijn jongen! stamelde de heer Frater.

— Vader, vergiffenis... Maar ik ben onwaardig terug te keeren.

— Neen... neen...

En mijnheer Frater nam zijn zoon bij de handen.

— Ik heb altijd zoo naar u verlangd... en nu zijt ge hier, sprak hij ontroerd. Kom in huis...

— Ja, Fred... kom in huis, zei Jenny, en ze kuste haar broer.

— O, ge zijt te goed voor mij, een schurk, een nietwaard! snikte de zoon.

Mijnheer Frater leidde hem mee. Jenny stookte

den vulhaard in de kamer op. Wat zag haar broer er mager en bleek uit! Ze voelde innig medelijden met hem.

Haar vader weende van aandoening. Fred vertelde dat hij te Londen veel ellende geleden had. Hij durfde echter niet naar hier te gaan. Hij voelde het zoo diep, dat hij zijn eerwaarden vader in schande had gebracht.

— En toch dreef mijn hart me hier heen, vervolgde hij. Gisteravond was ik in de buurt. Ik had den moed niet mij aan u te vertoonen. Ik doolde rond de villa. Dan ben ik in een schaapskooi gekropen.

Hij verhaalde hoe Jim Belser daar bij hem kwam en de jongen ziek werd.

— Ik moest hem helpen, vervolgde Fred. En daarom bracht ik hem hier. Ik wist, dat gij hem zoudt verzorgen.

— Ja, en u ook, sprak de heer Frater.

— Ik wil uw vergiffenis en dan zal ik naar Indië gaan. Ik kan er soldaat worden, maar eerst wilde ik mij met u verzoenen.

— O, ik dank God, dat ge terug zijt. En over uw plannen zullen we wel nader spreken, jongen. Gij hebt gedoeld, maar voor alle zonden is vergeving. En nu weet ik, dat ge berouw hebt.

— O, vader, de wroeging heeft me gefolterd.

— Dat brengt genezing... Nu moet ge naar bed, op uw oude kamer, die onveranderd is ge-

bleven, want ik behield de hoop, dat gij eens zoudt terug keeren. Elken dag heb ik er God om gebeden en onze Hemelsche Vader heeft mijn gebed verhoord. Ik ben zeer gelukkig.

Jenny knikte haar broer toe. Ze haalde eten en warm drinken. En dan spreidde ze het bed van haar broer.

De verloren zoon was terug en er heerschte vreugde in het eertijds zoo somber huis...

Fred schreide van blijdschap, toen hij op zijn kamer lag. De wind gierde om het huis en rammelde aan de vensters. Ja, het was een barre nacht.

Maar Fred had een veilig gevoel. Hij was geen zwerver meer.

Mijnheer Frater ging ook nog eens naar Jim Belser zien, die zwaar sliep.

— O, mocht ik ook dezen jongen redden! wenschte de edele leeraar.

III.

De kostschool « Beukenhof » was in rep en roer. Al vroeg had men de vlucht van Jim ontdekt. De bestuurder werd dadelijk gewaarschuwd. Dadelijk zond hij een knecht uit, die door de sneeuw naar het station moest waden. De treinen waren door de sneeuw opgehouden

en in het gebouw of in den omtrek was geen Jim te bespeuren.

De directeur was zeer ongerust. Wat kon er van Jim in dien wilden nacht geworden zijn?

William en Bob waren streng ondervraagd geworden, maar verzekerden, dat ze niets van Jims plan hadden geweten.

De bestuurder wilde de politie ter hulp roepen, toen mijnheer Frater in de kostschool kwam, een heelen tijd voor de lessen begonnen.

— Jim Belser is bij mij, zei hij.

— Bij u! riep de directeur, toch verlicht uit.

Mijnheer Frater vertelde, wat er in den nacht gebeurd was en sprak ook over den terugkeer van zijn zoon.

— Ge zijt een edele vader, zei de bestuurder. Fred heeft u veel verdriet aangedaan.

— Ja, maar kan een vader zijn kind verloochenen?

— Neen...

— En mijn zoon heeft berouw. Hij wil nu als soldaat naar Indië, maar dat laat ik niet toe. Ik heb een goeden vriend te Canterbury, een groot koopman, en ik ben zeker, dat hij mijn zoon in dienst wil nemen. En ik ben overtuigd, dat het goed zal gaan. Fred heeft harde lessen gehad.

— Wat Jim nu betreft, ik zal hem laten halen, hernam de bestuurder.

— Dat kan niet. Hij heeft zware koorts en het is guur winterweer.

— Maar die last voor u...

— Jenny en ik zullen hem verplegen. En ik heb nu goede hoop hem te genezen, niet alleen naar lichaam, maar ook naar ziel. Ik heb daartoe een goede kans. Jim denkt, dat ik hem niet verdragen kan... Hij is wrokkig en dat verhardt hem. Nu kan hij ervaren, hoe goed ik het met hem meen. Het kan een keerpunt zijn in zijn leven... O, het is erg, als een jongen op den verkeerden weg is... God zij gedankt, dat hij er mijn zoon van terug bracht.

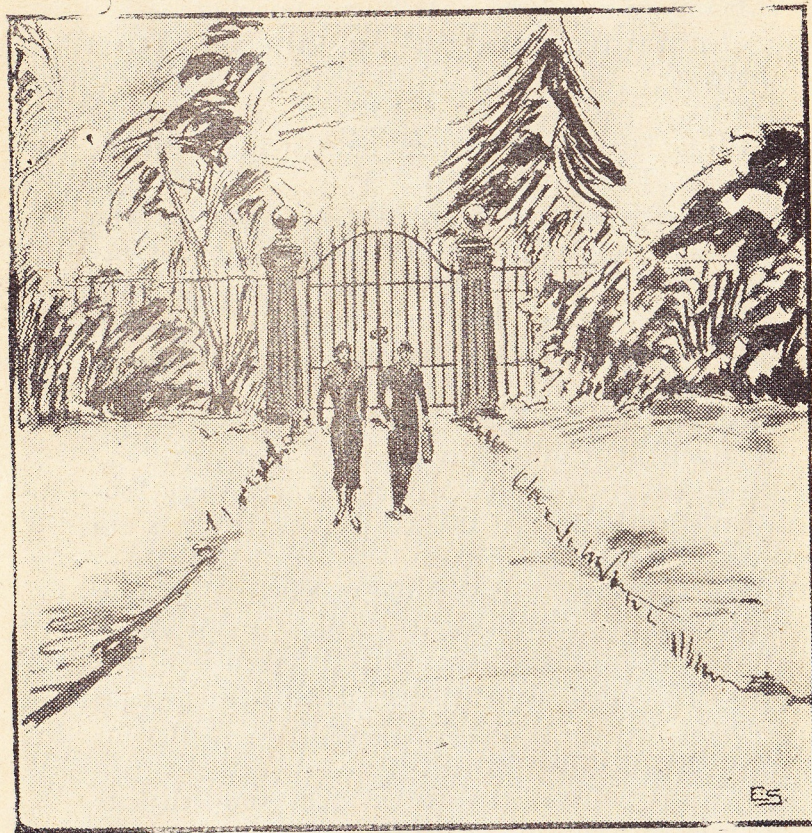
De bestuurder bewonderde mijnheer Frater nog meer.

Zoo bleef Jim op de villa. De dokter kwam en stelde vast, dat de knaap zeer ziek was. Hij had een zware koude gevat en wellicht waren de longen wat aangedaan.

Jenny en ook mijnheer Frater verpleegden den knaap uitstekend.

Fred was verheugd weer thuis te zijn. Mijnheer Frater schreef aan zijn vriend te Canterbury. En deze wilde het met Fred wel eens probeeren op zijn kantoor. De jonge man was goed ontwikkeld.

Zekeren morgen vertrok Jenny met haar broer, die nu als een net heer gekleed was. De zuster ging mee naar de stad, om daar voor Fred

Jenny vertrok met haar broer.

een kamer te zoeken. Van 's Zaterdags tot 's Maandags zou Fred naar huis komen.

Er was een groot pak van mijnheer Fraters hart.

* * *

Jim lag wel een week bewusteloos van de koorts. Toen beterde hij.

Zekeren morgen ontwaakte hij helderder van geest. Hij zag mijnheer Frater bij zijn bed. Ontsteld keek hij hem aan. De leeraar legde hem vriendelijk de hand op het hoofd.

— Ha, Jim, nu zult ge spoedig beter zijn, zei hij. Ge zijt zwaar ziek geweest. Herinnert ge u nog iets van een tocht door de sneeuw.

Even sloot Jim de oogen.

— Ja, antwoordde hij dan, ik was weggelopen van school. Het sneeuwde zoo... Er was een man... Meer weet ik niet...

— Ge waart nat en koud en die man heeft u hier gebracht. Ge werdt erg ziek. Ge ligt al een week bij mij. En ik was blij, dat ik u kon helpen. Nu moet ge nog veel rusten. Ik ga naar school... Jenny komt dadelijk bij u... Tot vanmiddag, mijn jongen...

Jim lag alleen. Hij voelde zich wonderlijk te moede. Hij lag dus in het huis van den beer. O, neen, zoo mocht hij den leeraar niet meer noemen. Mijnheer Frater had hem verpleegd, voor hem gezorgd als een vader.

Jenny trad binnen.

— Ha, ge ziet er heel wat beter uit, Jim, zei ze. Ge gaat vooruit... Ge zijt erg ziek geweest...

Jim voelde zich verlegen. Jenny moest het toch ook weten van dien voetbal. En ze toonde zich zoo vriendelijk. Ze bracht hem thee en ge-roosterd brood. Ze schudde zijn bed op. Ze bleef wat praten. De dokter kwam en zei ook, dat er nu goede hoop op beterschap was.

— Ge moogt mijnheer Frater en jufvrouw Jenny wel zeer dankbaar zijn, sprak hij. Ge waart te ziek, om naar de school vervoerd te worden. En hier zijt ge verzorgd geworden als een prins. Mijnheer Frater en jufvrouw Jenny waakten ieder een halven nacht bij u... En ge moet hier nog een heelen tijd blijven.

Tegen den middag kwam mijnheer Frater van school terug. Hij ging bij den zieke. Plots greep Jim zijn hand.

— O, mijnheer, vergeef het mij! smeekte hij.

— Wat?

— Van dien voetbal... Het was zoo slecht van me... En nog veel meer... Ik deed altijd zoo gemeen...

Jim schreide... En het hart van den leeraar jubelde. De genezing der ziel openbaarde zich ook.

— Jim, alles is vergeven en over dien tijd spreken we niet meer, zei de heer Frater. We zijn

nu vrienden geworden, beste vrienden. En ik wil u helpen op den rechten weg. Ween niet...

— Ge zijt zoo goed voor mij geweest...

— Maar natuurlijk! Ik houd van u, zooals van alle jongens. Wees rustig... Er zullen gelukkige dagen aanbreken.

De wrok van Jim Belser was gebroken...

Nog drie weken bleef de knaap op de villa. De leeraar sprak veel met hem. En op een morgen, bracht hij hem zelf naar school. De bestuurder was van alles ingelicht en ontving Jim hartelijk. Hij zweeg over de vlucht.

Mijnheer Frater had overwonnen door liefde. Jim was genezen naar lichaam en ziel.

De andere leerlingen minachtten Jim niet meer, en deze kreeg veel vrienden. Hij deed nu goed zijn best. Dikwijls ging hij bij mijnheer Frater op bezoek. Dat waren aangename uren.

Met Kerstmis was het vacantie. De leerlingen gingen vroolijk naar huis. Maar Jim had geen huis.

— Ge komt de vacantie bij mij door brengen, zei de heer Frater.

Hij bereidde Jim een groote verrassing, want hij noodigde ook zijn beide zusters uit. Dat waren heerlijke dagen. Fred bracht den Kersttijd ook thuis door. Zijn patroon was zeer tevreden over hem. Ja, Fred had een harde leerschool door-

gemaakt, toen hij te Londen ellende leed. Maar dat had hem deugd gedaan.

Mijnheer Frater was nu niet somber meer. Hij dankte God voor het teruggekeerde geluk en voor de redding van zijn zoon en van Jim.

Jim Belser schreef opgewekte brieven naar zijn ouders in Indië.

EINDE.